

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

13 ноември 1990 година*

По дело C-106/89

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО отправено от Juzgado de Primera Instancia e Instrucción №1 (Испания) в производството, висящо пред този съд между

Marleasing SA

и

La Comercial Interaacional de Alimentación SA,

относно тълкуването на член 11 от Първата директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 г. относно координирането на гаранциите, които за защитата на интересите на членове и други, са изисквани от дружествата на държавите-членки по смисъла на член 58 от Договора, с цел да се предоставят такива гаранции еднакво в рамките на цялата Общност (ОВ L 65, стр. 8),

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н G. F. Mancini, председател на състав, г-н T. F. O'Higgins, г-н M. Díez de Velasco, г-н C. N. Kakouris и г-н P. J. G. Картеун, съдии,

генерален адвокат: г-н W. van Gerven,

секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

след като взе предвид писмените становища на:

- Marleasing SA, на адв. José Ramón Buzón Ferrero, avocat от Oviedo,

- Комисията на европейските общности, от нейния юридически съветник г-н Antonio Caeiro и г-н Daniel Calleja, член на правния отдел на Комисията, в качеството на представители,

като взе предвид Доклада от съдебното заседание и последващото заседанието от 6 юни 1990 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на заседанието от 12 юли 1990 г.,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството: испански.

1. С Определение от 13 март 1989 г., постъпило в Съда на 3 април 1989г., Juzgado de Primera Instancia e Instrucción №1 (Първоинстанционен и разследващ съд) №1, Oviedo, отправя до Съда въпрос съгласно член 177 от Договора за ЕИО за преюдициално запитване относно тълкуването на член 11 от Директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 г. относно координирането на гаранциите, които за защитата на интересите на членове и други, са изисквани от дружествата на държавите-членки по смисъла на член 58, алинея 2 от Договора, с цел да се предоставят такива гаранции еднакво в рамките на цялата Общност.

2. Въпросите са повдигнати в спора между Marleasing SA, ищец по основното дело, и ответниците, сред които La Comercial Internacional de Alimentación SA (наричана оттук нататък „La Comercial”). Последното дружество е създадено като обществена организация с ограничена отговорност от три лица, включително Barviesá SA, което е участвало със своите активи.

3. От основанията, изложени в определението за преюдициално запитване става ясно, че първоначалният иск предявен от Marleasing на основание членове 1261 и 1275 от испанския граждански кодекс, според които договори без цел или чиято цел е незаконна, са нищожни, е за обявяване на учредителния договор, който създава La Comercial за нищожен на основание, че създаденото дружество няма цел, представлява фиктивна сделка и е направено с цел да бъдат измамени кредиторите на Barviesá SA, съсновател на дружеството-ответник. La Comercial твърди, че искът трябва да бъде отхвърлен в своята цялост, тъй като в член 11 от Директива 68/151, в който са посочени случаите, в които може да се предяви иск за недействителност на дружество, не се споменава причината „липса на цел”.

4. Националният съд отбелязва, че според член 395 от Акта относно условията за присъединяване на Испания и Португалската република към Европейските общности (ОВ 1985 L 302, стр. 23) Кралство Испания се задължава да прилага въпросната директива от датата на присъединяване, но това все още не е било направено към датата на отправяне на запитването. Поради това, като приема, че възникналият спор е свързан с тълкуване на правото на Общността, националният съд е решил да отнесе до Съда на ЕО следния въпрос:

„Член 11 от Директива 68/151/ЕИО от 9 март 1968 г., която още не е била приложена в националното законодателство, директно ли е приложим, така че да попречи обявяването на недействителност на обществено дружество с ограничена отговорност на основание различно от посочените в упоменатия по-горе член?”

5. Направени са препратки към доклада от съдебното заседание за повече факти по делото, в хода на процедурата и становищата, представени пред съда, които се споменават или обсъждат оттук-нататък само доколкото е необходимо, за да се обоснове решението на Съда.

6. В отговор на въпроса за това дали лице може да се позове на директивата срещу национално законодателство, следва да се отбележи, че както Съдът неведнъж е отбелязвал сама по себе си директивата не налага задължения за лица и следователно разпоредба от директивата не може да послужи като основание за иск срещу това лице (решение от 26 февруари 1986 г., Marshal, 152/84, Recueil, стр. 723).

7. Но, както става ясно от представените в съда документи, националният съд иска по същество да установи дали националният съд, който гледа дело, обхванато от Директива 68/151, е длъжен да тълкува националното законодателство в светлината на текста и целите на тази директива с цел да попречи обявяването на недействителност на обществено дружество с ограничена отговорност на основание различно от посочените в член 11 от Директивата.

8. Отговорът на този въпрос изисква да се вземе предвид обстоятелството, както Съдът посочва в своето решение от 10 април 1984 г., *Von Colson и Kamann*, параграф 26, (14/83, Recueil, стр. 1891, задължението на държавите-членки, което произтича от директива, да постигнат предвиждания от директивата резултат и задължението им съгласно член 5 от Договора да предприемат всички уместни мерки, общи или специфични, за да осигурят изпълнението на това задължение, е задължително за всички органи на държавите-членки, включително и за съда в рамките на неговата юрисдикция. Оттук следва, че при прилагане на националното законодателство, независимо дали въпросните разпоредби са били приети преди или след съответната директива, националният съд, сезиран да тълкува тези разпоредби, следва да ги тълкува, доколкото е възможно, съобразно текста и целите на директивата, за да постигне резултата, преследван от последната, и по този начин да изпълни разпоредбите на член 189, алинея 3 от Договора.

9. Оттук следва, че изискването националното законодателство да се тълкува съгласно член 11 от Директива 68/151 пречи за тълкуването на разпоредбите на националното законодателство, които се отнасят до обществени дружества с ограничена отговорност по начин, които позволява обявяване на недействителност на обществено дружество с ограничена отговорност на основание, различно от изброените в член 11 от въпросната директива.

10. Относно тълкуването, което трябва да бъде направено на член 11 от Директивата, по-специално, член 11, параграф 2, буква б), следва да се отбележи, че тази разпоредба забранява предоставянето на такива разпоредби в законите на държавите-членки, които допускат съдебното обявяване на дадено дружество за недействително на основание, различно от изрично изброените в директивата, каквото е основанието, че целите на дружеството са незаконни или в противоречие с обществената политика.

11. Според Комисията, изразът „предмет на дейност на дружеството” следва да се тълкува като отнасящ се изключително до предмета на дейност на дружеството, както е описано в учредителния акт или устава на дружеството. Следва, че според Комисията обявяването на недействителност на дадено дружество не може да се прави на основание действителните цели на дружеството, например - измама на кредиторите на основателите.

12. Този довод трябва да бъде приет. Както става ясно от преамбюла на Директива 68/151, целта на Директивата е да се ограничат случаите, в които се стига до недействителност, както и резултатът с обратна сила от обявяването на недействителност, за да се осигури „яснота в законодателството по отношение на отношенията между дружеството и трети лица, както и между членовете на дружеството” (шесто съображение). Освен това, защитата на трети страни „трябва да се гарантира от разпоредби, които се ограничават във възможно най-голяма степен основанията, на които задълженията, поети от името на дружеството, са нищожни”. Следователно всяко основание за недействителност, предвидено в член 11 от

Директивата следва да се тълкува много стриктно. При тези обстоятелства, изразът „предмет на дейност на дружеството” следва да се разбира като предмета на дейност на дружеството, както е описано в учредителния акт или устава на дружеството.

13. Отговорът на представения въпрос следователно трябва да бъде, че националният съд, който разглежда дело, което попада под обхвата на Директива 68/151, трябва да тълкува националното законодателство в светлината на текста и целта на съответната директива, за да попречи обявяването на недействителност на обществено дружество с ограничена отговорност на основание, различно от изброените в член 11 от Директивата.

По съдебните разноски

14. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен до него от Juzgado de Primera Instancia e Instrucción No 1, Oviedo, с Определение от 13 март 1989 г., реши:

Национален съд, сезиран по производство, което попада в обхвата на Директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 г. относно координирането гаранциите, които за защитата на интересите на членове и други, са изисквани от дружествата на държавите-членки по смисъла на член 58, алинея 2 от Договора, с цел да се предоставят такива гаранции еднакво в рамките на цялата Общност, следва да тълкува националното законодателство в светлината на текста и целите на тази директива с цел да попречи обявяването на недействителност на обществено дружество с ограничена отговорност на основание, различно от изброените в член 11 от Директивата.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 ноември 1990 година.

Подписи